

похубаво отъ това; тамъ нѣма люти звѣ-
рове; тамъ незнаѣтъ ни гладъ, ни жедъ;
тамъ рѣкы-тѣ сж безопасны; денѣ слънце-
то не пече, нощѣ луна-та не зема на о-
чи-тѣ свѣтлинж-тж. Азъ често ся смыс-
лямъ за туй мѣсто и надѣж ся наскоро да
идж тамъ. Желалъ быхъ, Бузи, да дойдеше и
ты тамъ съ мене, или да дойдешь подирѣ ми. „

“Какъ, „ рече му Бузи, “да не възще
господарь-тѣ ми да иде въ Европж? „ По-
дирѣ туй приложи: “Надѣж ся, че пѣма
да идете; защото азъ немогж до' слѣдъ васъ
по черны-тъ воды. „ *)

Хенрихъ му раастѣлкува, че той неразу-
мѣва тука за Европж, ами за небе-то. “По
нѣкога ми иде на умъ тѣ, „ казваше той,
а най вече когато ся осѣщамъ тѣй нездравъ,
както днесъ, че азъ щж скоро да умрж, Бу-
зи. Колко быхъ желалъ азъ да възбудѣ въ
тебе любовь къмъ Господа Исуса Христа! „
Слѣдъ туй, като станж, Хенрихъ пригрж-

*) Тѣй щричатъ Индѣйци-тѣ море-то.